

av att vägen icke får det bästa läget. Man ansluter sig till förslaget om värdeminskningsavdrag men ifrågasätter om icke hela anläggningskostnaden bör utgöra avskrivningsunderlag.

Domänstyrelsen pekar på att vissa traktortyper redan nu visat sig ha så goda transportegenskaper, att de med framgång konkurrera med bilen på transportavstånd upp till en mil. Det anses icke uteslutet att detta kan leda till att man anlägger stora centrala upplagsplatser. I så fall kommer en stor del av de redan utbyggda vägarna att få väsentligt mera begränsade uppgifter än som avsetts vid deras byggande. Till denna utveckling medverkar den pågående övergången till specialkonstruerade lastbilar, som ställer ökade krav på vägarnas bärighet, vilket gör att man måste övergå till att bygga färre men högklassigare vägar. Domänstyrelsen anser att det framlagda förslaget — liksom mellankommunala prövningsnämndens praxis — har den effekten, att man frestas att bygga så billigt som möjligt och sedan genom "förstärkt underhåll" successivt förbättra vägen till nöjaktig standard. Därför bör hela kostnaden få användas såsom avskrivningsunderlag.

Skogshögskolans lärarråd och statens skogsforskningsinstitut uttalar, att det måste betecknas som riktigare att avdrag får göras på sätt som tillämpats av mellankommunala prövningsnämnden, d v s med ett i absoluta tal fixerat belopp per längdmeter väg. Detta belopp bör avse den normala utbyggningskostnaden för en permanent skogsbilväg, utbyggd till den för driftformen inom ifrågavarande område lägst standarden.

Även om andra remissinstanser varit mera reserverade inför den föreslagna lagstiftningen har dock, såsom framgått av det anförda, de på området mest sakkunniga instanserna uttalat sig för avdragsrätt i en eller annan form. Detta synes klart visa, att en reform på ifrågavarande område av beskattningsrätten —

där den tekniska utvecklingen helt förändrat förutsättningarna för gällande bestämmelser — är väl motiverad.

Fördyrade levnadskostnader och bosättning.

Av advokaten Erik Matz

I kvällstidningen Expressen av den 6 augusti i år fanns en artikel om en verkmästare i Virserum som vid årets taxering vägrats avdrag för resekostnader till sitt arbete i en grannkommun. Vidare skall han enligt tidningen av taxeringsnämndens ordförande ha blivit uppmanad att flytta till den ort där han arbetade.

Det torde ha varit åtskilliga personer i landet som för någon tid sedan fått underrättelser om avvikelser från sina självdeklarationer på grund av vägrat avdrag för fördyrade levnadskostnader och resor i samband med inkomst av tjänst på annan ort än bosättningsorten. I Skattenytt nr 5 i år har kammarrättsfiskalen Lars Lindquist belyst gällande praxis på området och bland de i artikeln refererade rättsfallen är ett av regeringsrätten den 1/11 1960 avgjort mål av särskilt intresse, därför att regeringsrätten enligt artikelförfattaren synes ha tagit ställning både till bosättningsfrågan och till frågan om den skattskyldige skäligen bort avflytta till anställningsorten. Den skattskyldige i målet var ägare till en mindre jordbruksfastighet som födde tre kor men han arbetade på en fabrik 4 mil från hemmet. Han tillbringade veckosluten i hemmet men bodde under veckans arbetsdagar på anställningsorten. Enligt referatet av rättsfallet an-

såg regeringsrätten i sin motivering att den skattskyldige bort avflytta till anställningsorten. Det förefaller att den i Expressen omnämnde taxeringsnämndsordföranden i sitt besked om avvikelser icke använt andra ordalag än de som använts i ovannämnda av regeringsrätten avgjorda mål.

Man kan anta, att framdeles allt fler människor komma att beröras av frågan om rätt till avdrag för fördyrade levnadskostnader. Genom arbetstidsförkortningen och de förbättrade kommunikationerna kan numera många familjeför-sörjare arbeta på långa avstånd från familjebostaden men ändå tillbringa ett par dagar i veckan hos familjen. I socknarna runt Siljan, där jag är verksam, har i äldre tider s k herrarbete varit vanligt särskilt bland byggnadsarbetare. Fortfarande torde hundratals byggnadsarbetare från Siljanstrakten arbeta i Stockholm och andra städer större delen av året, medan deras familjer kvarbo i hembygden. Kontakten med familjen uppehålls i allmänhet genom att mannen åker bil till hemmet på fredagskvällen och återvänder till arbete på måndagsmorgonen. Dessa byggnadsarbetare ha tidigare i allmänhet fått avdrag för fördyrade levnadskostnader med 6—8 kronor per dag, men den praxis som utbildats rörande rätt till avdrag synes under senare år ha slagit igenom hos taxeringsnämnderna, så att den som stadigvarande arbetar på annan ort än hemorten numera i regel vägras avdrag.

Jag har talat med åtskilliga byggnadsarbetare i siljanstrakten, som förklarar, att de nu kommer att överväga att lämna sina hem här och söka sig familjebostad i Stockholm eller annan stad där arbetet utföres. Åtgärder mot landsbygdens av-

folkning ha efterlysts tid efter annan från skilda håll. Bostadsköerna i storstäderna lär fortfarande vara långa trots nyproduktion av bostäder. Det måste då vara att beklaga, att människor av skattekäl framdeles kan komma att flytta till orter där redan alltför många stå i kö för att få bostad.

Red:s anm:

Rätten till avdrag för fördyrade levnadskostnader är alltså avhängig av den gamla huvudregeln i KL, att man skall bo där man har arbete eller arbeta där man bor. Detta gäller dock ej undantagslöst, vilket framgår av såväl lagtext som praxis. I rättsfallet från den 1 november 1960 har tydligen huvudprincipen tillämpats, vilket synes medfört ett obilligt resultat. Jfr Skattenytt 1961 s 276—277 (utslag den 15/2 61). — Även om avdrag ej kan erhållas för fördyrade levnadskostnader kan avdrag i allmänhet erhållas för resekostnader till och från arbetsplats med skäligt belopp.

Betänkande om stämpel- och expeditonsavgifter.

Av Assessor Stig Wernlund

Utredningen angående översyn av lösen- och stämpelförordningarna har nu slutfört sitt uppdrag och till finansdepartementet överlämnat ett betänkande med titeln "Stämpel- och expeditonsavgifter" (SOU 1961: 37).

Utredningsman har varit justitierådet Nils Regner. Såsom sekreterare åt utredningsmannen har fungerat t. f. kammarrättsassessorn Stig Wernlund och såsom experter har anlitats försäkringsdomaren